

Клубовете в 32ро – Представяме госпожа **ВЕСЕЛА РАДКОВА** И КЛУБА ПО **МАТЕМАТИКА** – стр. 13.

Успехи на наши ученици – стр. 15. * ДАРИ КОСА – каузата на *Алекс Петров* – стр. 10.

ДВЕ ГОДИНА ВЕСТНИК ЛЮБО МИ Е –
Това е основната ни тема за този 5 брой.

любо ми е...

1

- Литературна страничка стр. 17.
- Есе за народните танци – стр. 12.
- Летописна книга и госпожа **Валентина Вучева** – стр. 4 - 8.
- Музиката за мен е начин на живот – **Илчо Маджаров** – стр. 21.
 - Химнът и Вътьо Раковски - стр. 3.
 - Обръщение на Климент Охридски – стр. 8.

Точно преди две години започнахме да списваме нашия/Вашия вестник. Имало и преди подобно издание. Наричало се е „**Климентов глас**“. Последните няколко броя са подготвяни основно от госпожа **Светла Рашкова** – преподавател по английски език в училището ни.

За да подчертаем приемствеността помолихме **Иван Бочев** от 10. В. клас да нарисова образ на свети Климент Охридски, чието име носи 32. СУИЧЕ. И така тази може би най-нова икона на великия български просветител, направена от талантлив тийнейджър стана и запазената емблема на вестника.

Заглавието го предложи **Цвети Йотова** от 10. В. На почти всеки училищен концерт през последните две години можем да се насладим на нейния глас. Голяма част от материалите в различните броеве са и нейно дело. Само че, не зная как стана така – отпадна подзаглавието: *даваме аспиринче* ☺.

Сред редовните ни участници е **Теди Димитрова** от 10. Г. Често включваме нейни есета, интервюта, статии.

От същия клас **Михаела Бочева** разкрива част от талантите си – стихотворения, философски есета и разсъждения, скици и рисунки.

Из нашите страници щедро разпръсва словесни майстории и **Любомир Тошев** от 10. А. клас. На някои от изданията той е и главен редактор, обикновено в екип с Цвети или Мишето.

Огромна е помощта, която оказва всеки път и **Руми Богданова** и тя от 10. А. клас. Няма да скрия, че цялата творческа група, която се събираме около редакторските ни занимания, с нетърпение очакваме поредния ѝ разказ, стих или критика.

Винаги с голяма радост четем и произведенията на **Емили Филипова** от 10. А. клас. Тя винаги ни озарява с усмивката си.

Също с нетърпение посрещаме и стиховете и ревютата на **Натали** от 10. Е. Нейното присъствие е важно за сплотяването на нашия клуб.

От скоро към нашия екип неотменна част стана и **Мими Георгиева** от 10. Е. клас, която ни изненадва с лирически късове на български, или на английски.

Рядко се радваме на посещение от **Ники от 10. А.** Винаги се наслаждаваме на нейните участия. И се надяваме те да са по-чести.

От самото начало с нас е и **Краси Карастоянова** от 10. В. клас – обикновено с интервюта, стихове и с невероятната позитивна енергия, която заразява.

Редовен сътрудник е и **Теди Димитрова** от 10. Г. – един от инициаторите на вестника. Рядко идва, но е част от екипа.

Моето име е **Петър Михайлов** и имам честта и удоволствието да ръководя тази малка талантлива група от десетокласници в 32. СУИЧЕ. Благодаря за доверието, деца!

Всички досегашни бройки на вестника ги има качени в сайта на училището, за което сърдечно благодарим на ръководството на 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“.

Тъй като издаването на хартия е доста скъпо удоволствие правим и хартиени бройки за „вътрешна употреба“, има по един екземпляр за съхранение и в Училищната библиотека, за което благодарим на госпожа **Соня Бешилиева**. Там могат да се открият и другите вестници – „**Климентов глас**“, **Юбилейните брошури**.

Редколегията Лобо ми е ☺

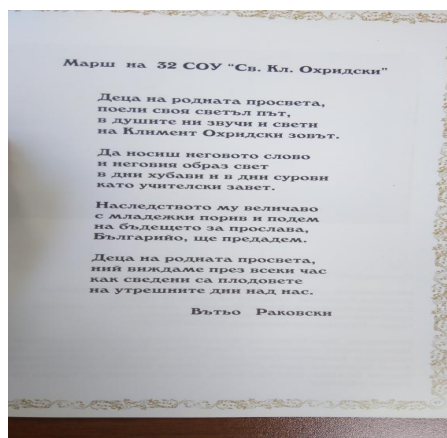

Част от редакционния екип на вестник „Лобо ми е“.

ХИМНЪТ НА 32

Да, не всяко училище може да се похвали със свой химн. Нашето може! Текстът е написан от големия поет от втората половина на 20 . век **Въльо Раковски** (1925 - 2008). Днес не е сред най-известните имена, ала всеки истински ценител на изящната словесност го познава или идва време да се запознае с него. Тук на тази

страничка ще Ви запознаем с автора на училищния ни химн.

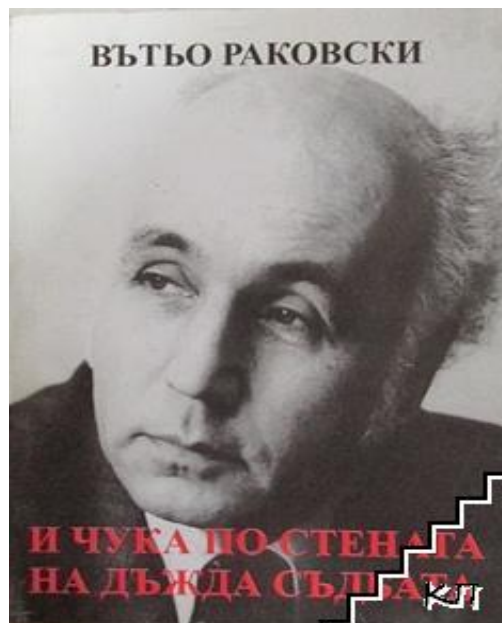
ЖЕНА ПРЕМИНА ПРЕЗ СЪНЯ МИ

Жена красива улица прекоси.
Остави мъжки погледи да я проведат,
да носят дълго те дъха на нейните коси.
Бе тиха вечер. Нито ранна, нито късна.
Когато в дъното на друга улица зави,
бе тя за мене като цвят,
от друго откъснат.
И все пак нещо хубаво у мен остана.
Ухание. И музика. И токчета, които
вървяха като по клавиши на пиано.

Точно преди десетилетие
този забележителен поет умира,
това е друг повод, за да припомним
за него.

Плачът на мама

Мама ми се обади по телефона от оня свят
да ме попита добре ли съм и как живея.
Разбира се, мамо - отвърнах. - Добре съм.
И мама заплака. И плака горчиво и дълго
мама,
като разбра, че за пръв път бях я излъгал.

ЛЕТОПИСНАТА КНИГА НА 32. СУИЧЕ И ГОСПОЖА ВАЛЕНТИНА ВУЧЕВА

Днес ще Ви представим госпожа **Валентина Вучева**, учител по история в прогимназиален етап в 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, която ще ни сподели малко повече за самата себе си, за Летописната книга и историята на училището ни.

-Здравейте, деца! Първо искам да Ви се представя. Казвам се Валентина Вучева и преподавам история.

-Първият ни въпрос към Вас е: от колко време преподавате в 32. СУИЧЕ и можете ли да ни разкажете повече за историята на нашето училище?

-Работя в 32-ро училище вече 38 години. През тези години като учител съм имала няколко директори. Познават ме много учители, ученици и родители. Така се получи че когато нашето училище празнуваше 100-годишния си юбилей на мен ми беше възложено да събирам архивите на училището и почти два или три месеца ходих до държавния архив, който се намира на ул. „Московска“. И там четох много стари протоколи още от преди Първата и Втората Световна война. От там, понеже нямаше как да правя копия, всичко трябваше само да се преписва. Извадих много интересни сведения и информация за историята на нашето училище, за това какви успехи е имало в него. Че нашето училище, всъщност, през тези 121 години не винаги е било

в този вид, в който сега се намира. Също така не винаги се е казвало 32-ро. Първото му име е било „Трета девическа гимназия“. След това „Педагогическо училище“. По-късно е било разделено на „Трета девическа гимназия“ и „Четвърта мъжка гимназия“. След това отново било разделено на две училища – 32. ЕСПУ и 33. ЕСПУ. След като са се разраснали двете училища, 33-то училище е получило нова сграда в кв. „Люлин“, а нашето училище се е разширило като още едно крило се е присъединило. И от тогава се казва само 32-ро.

Нашето училище е като лабиринт и се състои от три части, като най-старата част от сградата е при учителската стая. Тя е била построена по времето на Втората Световна война. Преди да бъде построена сградата през Втората Световна война, не е било училище, а три сгради, пригодени за учене – склад за тютюн, няколко къщи, намиращи се на различни разстояния. Едната се намирала в нашия двор, а другата в района на днешното 18-то училище. През това време хората искали да учат, за да имат добро образование, добри професии.

-Следващият ни въпрос към Вас е как избрахте професията на учител?

-Може да Ви се струва малко банално, но когато бях малко момиче събирах всички по-малки деца около мен и играхме на училище, и аз бях учителка. Още от малки правихме театрални постановки, водих ги на експедиции

сред природата, да търсим всякакви интересни растения. От вътре имах някакво влечение. Първата година, когато кандидатствах за учител не ме приеха. Не успях да се преборя. Една година работих, учих и на следващата година бях приета.

-Какво Ви дава и какво Ви отнема професията на учител?

-Дава ми много голяма емоция, която наистина ме държи. Независимо от това, че много се ядосвам, когато учениците не учат, когато ги мързи и когато не знаят нещата, свързани с родната им история. Но има пък и много други ученици, които са любознателни, искат да знаят, научават много неща извън класната стая и се интересуват от историята, обикват я като предмет и наука. Това ме зарежда и ми носи много голямо удоволствие.

-Имате ли любими ученици, с които все още се виждате?

-Много! Непрекъснато се случва случайно да срещна някого. Дори малкият ми син се шегува, че половин София ме познава. Имам ученици, които сега ги обучавам, а съм преподавала на родителите на някои от тях. От това не страдам.

-Какво Ви привлече в историята като наука и какви други дисциплини Ви бяха любими?

-По принцип гледам на историята като на човешки опит, който е събран от най-мъдрите хора. За мен историята е човешката мъдрост и

мисля, че всеки, независимо с какво се занимава, трябва да се интересува от историята, защото ние, хората, не сме се променили чак толкова много. Ние живеем по едни и същи закони, независимо дали сега е 21-ви век. Изучавам живота на хората, които, например, са живели 10-ти век след Христа. Защото и тогава, и сега ние сме хора. Ние чувстваме. Затова всеки, който се интересува от историята, сигурно е разбрал, че нищо не се е променило. Животът се развива като една спирала. Всеки от нас, донякъде, повтаря това, което вече е изживяно от хората, живели преди нас. И аз мисля, че ако наистина се интересуваш от историята, ти във всеки един момент ще имаш пример как да постъпиш и как да разбереш нещата, които се случват.

5

Когато бях студентка ние имахме и други дисциплини, които бяха задължителни. Много обичах археологията. Няколко пъти участвах в археологически разкопки. Това е голяма тръпка.

-От кога водите Летописната книга на училището?

-Пиша в Летописната книга от 1984 година и я попълвам до ден днешен. Остава ми да напиша за 2017 година, след което се пенсионирам¹.

¹ За голяма радост госпожа В. Вучева все още е в състава на 32-ро! Продължава своето благородно дело – да отразява историята на институцията.

-Можете ли да ни спделите един от най-впечатляващите Ви моменти като учител?

-Ох, момичета, много неподготвена ме заварвате! Много такива моменти има. И се случват много често, между другото. Онзи ден, например, останах толкова впечатлена, мислех, че няма какво повече да ме изненада и, че вече всичко съм виждала, обаче една презентация на 5. "В" клас за гръцките богове ме остави без думи. Толкова бях впечатлена, по начина, по който я бяха направили, просто изумително. Чувствам се изключително горда с това, че имаме толкова талантиливи деца в 32-ро училище и съм много щастлива, че имам честта да обучавам тези ученици. Такива моменти като този са много. Ако тях ги нямаше - не знам дали бих искала да работя като учител. Това ме държи.

Госпожа Валя Вучева в днешната учителска стая на 32. СУИЧЕ. В кадър на заден план е госпожа Силвия Миндова.

-Знаете ли как е написан маршът на 32. СУИЧЕ от поета Вътьо Раковски?

-Значи, деца, по принцип има два марша. Един стар и един по-нов. Старият е от преди Втората световна война, а новият е написан от една от нашите бивши колежки по музика. Един от учениците ми мисля, че е написал текста.

-Помните ли изявени възпитаници на 32-ро, които да са писали в Летописната книга?

-Честно казано, в Летописната книга не пишат ученици. Книгата се попълва само от учители, и то не от всеки. Директорът издава заповед кой от

учителите ще попълва Летописната книга. Аз имам такава заповед, като дългогодишен учител по история, да я попълвам. Така че - всъщност учениците не я попълват.

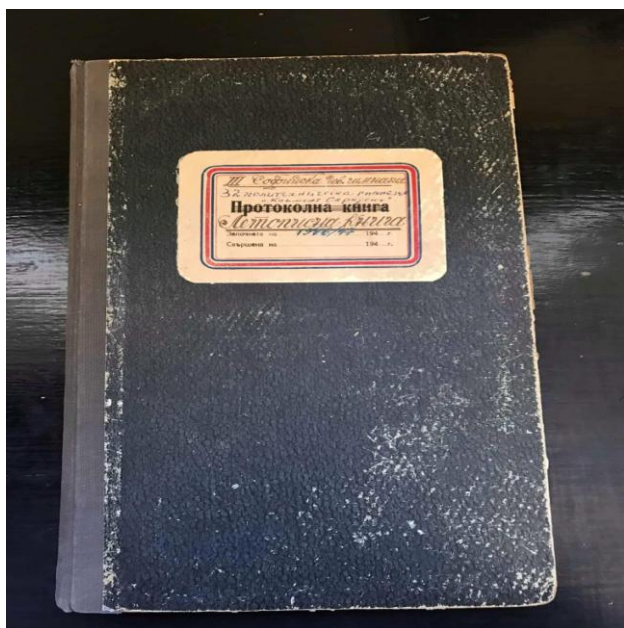
-Кой от колегите си виждате като приемник на това дело?

-Ами, ние сега сме четирима учители по история, като всички са достойни и мисля, че и господин Момчил Кузманов може да продължи, господин Ивайло Найденов - също, госпожа Надка Васева, стига обаче да искат и да имат желание, и госпожа Нели Костова да е съгласна.

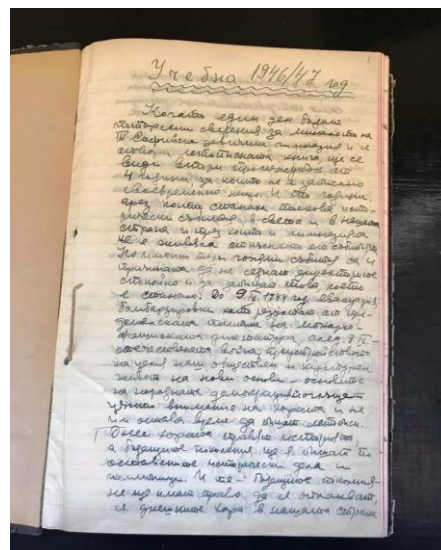
-Благодарим Ви за отделеното време! Беше ни много интересно!

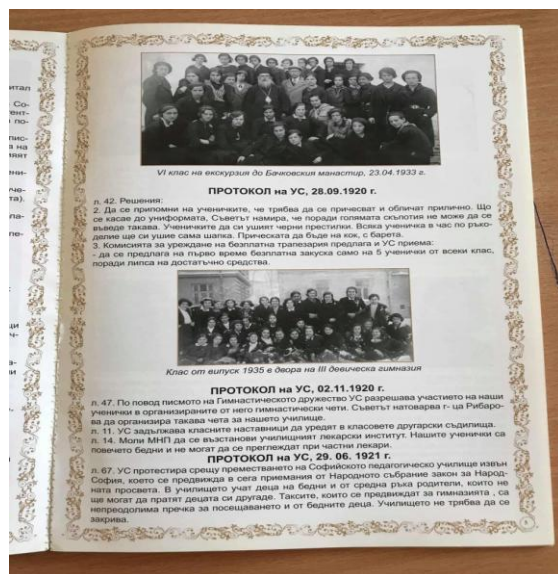
-И аз Ви благодаря! Радвам се, че Ви е харесало!

Интервюто изготвиха Елица Николова и София Милушева 10. Д. (юни. 2018 г.)

Част от Летописната книга

Очаквайте в следващия брой повече за сегашното ръководство на институцията 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“

Редколегията ☺

ОБЪЩЕНИЕ²:

Здравейте, люде, Климент Охридски се зова и реших да обявя, че моите слова и служби, които писах за различни светии и по различни поводи, могат да се намерят в сайта за стари книги: knijen-pazar.net. Една от книгите ми „Слова и служби“ беше наскоро издадена през 2009 г., и може да бъде закупена за скромните 250 лева. А комплектът от трите тома мои съчинения ще откриете за 140 лв. Установявам обаче, че много автори започват да издават от мое име и даже вече има някои издавали. Поради тази причина, не мог ада бъда сигурен, че на цената от 140 лв., ще закупите мои оригинални произведения, или просто фал=ификати, написани от мои върли фенове. Но тогава още нямаше закон, който пазеше авторските права.

Записа - Теодора Димитрова от 10. Г.

Логото на вестник „Лобо ми е“, направено от

Иван Бочев – 10. В. Една от най-новите икони, пресъздаващи lika на свети Климент.

² Заключителната част от открития урок, проведен с доц. д-р Венета Савова – Житието на свети Климент (16.05.2018).

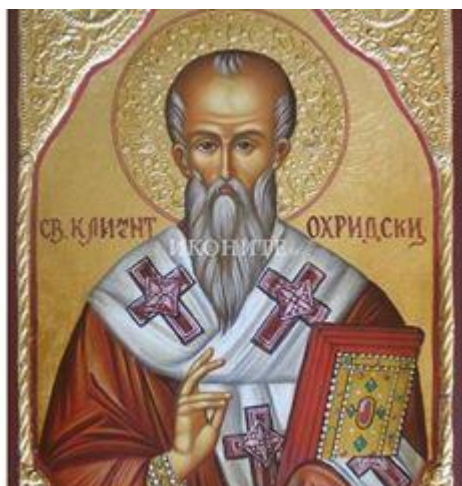
ФЕЙСБУК ПРОФИЛ НА СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ, ИЗРАБОТЕН ПО ВРЕМЕ НА УРОК, ПРОВЕДЕН С ДОЦ. Д-Р ВЕНЕТА САВОВА И ДНЕШНИЯ 10. Г. КЛАС.

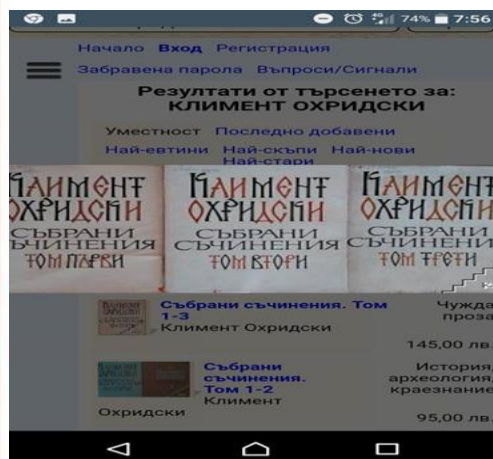
Съобщение

- [Дневник](#)
- [Информация](#)
- [Приатели](#)
- [Снимки](#)
- [Още](#)

9

Климент Охридски

ПОЗНАВАТЕ ЛИ КЛИМЕНТ?

Ако познавате Климент, [изпратете му съобщение](#)

[Климент Охридски](#) обнови снимката на корицата си.
16. may 2018 .

Даряване на коса – интервю с Алекс Петров от 10. Е. клас

Интервюращи: Васил Иванов 10е

Натали Ангелова 10е

- Здравей, Алекс, как разбра?

Алекс: От няколко години планирах да си пусна косата, за да я даря на онкоболни хора. Бях чувал, че особено се цени мъжката коса, тъй като тя не е подлагана на никакви интервенции, не е боядисвана, не е къдрена, т.е. натурална е.

- Беше ли ти трудно да го решиш?

Алекс: Търпях известни подигравки и присмех, че изглеждам като женчо, но аз не го приемах насериозно и не съм давал обяснения, защото аз си знаех защо го правех.

- Имаш ли приятел или познат, който да е онкоболен?

Алекс: Не съм имал лични причини за даряване на косата ми, т.е. не познавам лично човек, на когото да трябва, но родителите ми са имали такава позната и знаят колко ѝ е било тежко.

- Откъде научи къде да я дариш?

Алекс: Когато дойде моментът за даряване, внимателно проучихме различни организации. За повечето имаше съмнение, че дарената коса я продават, тъй като коса като моята може да се продаде за над 500 лв. Решихме да я дарим на "Дара Хелп" в офиса им в болница "Исул". Това е организация, която помага на онкоболни и на семействата им. За даряването на коса има изискване да е по-дълга от 30 см. Фризьорката я върза на малки опашки с ластичи и постепенно я отрязва. Почувствах се странно: първоначално без косата, но след време почна да ми харесва така. Получих и сертификат за даряване на косата от Дара Хелп с благодарности.

10

- Съжаляваш ли?

Алекс: Знам, че дарението на косата ми е помогнало на някого - на човек, останал без коса, в следствие на химиотерапията му, е дарена перука от моята коса, помогнал съм на някого да се почувства и изглежда по-добре, което предполагам го е направил по-щастлив, а това прави и мен щастлив.

11

Снимки – личен архив на Алекс.

** Оказа се, че освен Алекс Петров, в 32. СУИЧЕ имаме и други ученици, последвали благородния му пример. За тях четете в следващия брой. 😊*

ЕСЕ ЗА НАРОДНИТЕ ТАНЦИ

Народните танци - част от българския фолклор

България е известна по целия свят със своите народни танци. Звуците на фолклорната музика разказват за традициите и обичаите на нашия народ. Пазят духа и характера на българина. Усещането, което предизвиква танцът у мен, е неповторимо. Под звуците на народните инструменти всички танцуваме като един. Зареждаме се с положителни чувства и емоции и ги предаваме на всички, които ни гледат. Връзката, която се изгражда между танцуващите, е невероятна. Пренасяш се в друг свят. Трудно може да се опише с думи как танците въздействат на хората. Под звуците на тъпана и кавала малко и голямо се впуска в магията на народните танци. Щастлив съм, че мога да се докосна до българския фолклор. Когато танцувам, се чувствам свободен, и устремен към съвършенство. Искам да предам моите чувства на всички около мен. Искам да усетят възшебството. Започнах да танцувам, когато бях на 7 и вече 9 години то е част от моя живот. Първоначално не го приемах на сериозно, беше просто забавление и начин да прекараш повече време с приятелите си. Постепенно те ме завладяха. Имах изключителната възможност да се обучавам при хореограф, който не ме научи само да танцувам, а ме направи и по-търпелив. Научи ме да пазя и да популяризирам българското. Според мен всеки трябва да опита, за да се докосне до магията, която българският фолклор носи в себе си.

Кристиян Каменов – 10. Е. клас. (Снимки – личен архив). В следващия брой – народните танци в часовете по Физическо възпитание и спорт, ръководени от госпожа **Румяна Данева** и госпожа **Светлана Шойлева**.
Редколегията ☺

Математиката, мистерията и дисциплината – неочаквано-добра комбинация

Сега ще ви представя госпожата по Математика – Весела Радкова! Според мен, тя е една от най-добрите учители в 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, дори и понякога да е малко строга в часовете и в Час на класа. Госпожа Радкова води един от многото клубове в училището – клуба по Математика. В него решаваме различни задачи, близки до тези, които учим в час – квадратни уравнения, системи, подобни триъгълници, Питагорова теорема, но по-трудни. Учим и нови неща като теорема на Менелай и схема на Хорнер, а задачите са много по-сложни. В клуба всички се чувстваме по-отпуснати и показваме логическото си мислене. Научаваме много нови неща, които, със сигурност, ще ни бъдат нужни в бъдеще!

1. От кога сте учител по Математика, госпожо Радкова?

- От 1982 година.

2. С какво Ви заинтригува Математиката?

- Защо я харесвам и обичам? Защото е едно предизвикателство. Да решиш всяка една задача е предизвикателство. Обичам такива предизвикателства, обичам да решавам мистерии, задачи, загадки.

3. Защо избрахте да сте учител по Математика?

- Ами, две в едно – неочаквано-добра комбинация. Обичам децата и Математиката.

4. Защо толкова държите на дисциплината?

- Защо държа на дисциплината? За да може да се работи. Ако няма дисциплина, ще е много шумно. Тези, които искат да слушат – не могат да слушат, а тези, които не желаят да слушат, но трябва – пак не могат да слушат.

5. Каква е целта на клуба по Математика, който водите?

- Нали знаеш, че миналата година преподавах на два осми класа. Някои от родителите и децата споделиха, че искат да учат повече Математика. Тоест, те желаят да учат и Математика, и езици. Затова решихме да направим нещо допълнително за тези ученици – клуб или СИП. Тъй като в девети клас не се организира СИП, аз реших да направя клуб. Едната цел на клуба е да се работи с тези, които искат да се занимават с Математика. Втората е, учениците, които пък нямат желание, да се опитаме да ги приобщим. Някои не се бяха записали, но постепенно започнаха да идват. Освен това целта на клуба не е само децата да видят Математиката, но просто да разширим това, което учим в клас също и да задълбочим, като вземем и други теми – схеми на Хорнер, хомогенни уравнения, теорема на Менелай, и да разберем с какво те могат да облекчат или допринесат за по-лесното решаване на някои задачи.

6. Освен решаване на задачи, какво друго правите в клуба?

- Основно решаване, само решаване. Ти знаеш! Опитвам се да давам от време

на време кандидат-студентски задачи също и от матури, а по този начин децата виждат как изглеждат. Самото решаване на задачи си има цел. Ние наистина решаваме много задачи, но всяка една от тях е дадена с определена умисъл, има си своето място. С всяка задача нещо провокирам, както става и в клас. Освен това, не решаваме само задачи. Нямам много време да давам по-забавни, но правим презентации на известни математици – Питагор, Талес, Виет и Менелай, и филмчета. Членовете на клуба правят филмчета по Математика. Някои от тях имат за цел да покажат правила за решаване на определен вид уравнения – ирационални, дробни и такива от по-висока степен с полагане. Останалите са по геометрия, които въвеждат понятията – подобни триъгълници и фигури също така и геометрични доказателства на Питагоровата теорема.

Материала подготви **Емили Филипова** от 10. А. клас. (Интервюто е от 2018 г. м. юни).

ЕДНО ПЪТУВАНЕ КЪМ ТОЛЕРАНТНОСТТА

Можете ли да си представите хора, които танцуват традиционни полски танци, пият турско кафе, слушат истории за Граф Дракула и се възхищават на изумителната българска история на фона на песента „Притури се планината“? Всичко това може да ви се случи, ако участвате в проекта *Be tolerant, beautify our world*. В периода 3.12. – 8.12. 2018 г. петима ученици от 8. клас на 32. СУИЧЕ, заедно с техни учители и директорът на училището г-жа Нели Костова, посетиха полския град Лодз като част от проект по програма Еразъм +. Полските домакини от 64. Начално училище „Ханс Кристиан Андерсен“ посрещнаха топло своите гости от България, Турция и Румъния. Те бяха подготвили разнообразни опознавателни дейности, посветени и на темата на проекта – толерантност. Първия ден учениците от четирите страни работеха по групи, за да направят красиви тематични плакати, които да показват как хората по света могат да бъдат заедно срещу ксенофобията. Освен това те решаваха проблеми, свързани с проявите на нетолерантност. Форумът продължи с интернационална кухня и дегустация на традиционните ястия, донесени от различните страни. На финала деца и учители получиха урок по традиционни полски танци, така че всички можеха да се забавляват активно.

Следващият ден беше посветен на пътуване назад във времето, целящо да разкрие традициите на полската култура. При посещението си в град Лович учениците се запознаха с обичаите, свързани с традиционната полска сватба, като упражняваха и старата практика на поляците по изработване на предмети от хартия. Красотата и духът на Лодз участниците от проекта успяха да усетят на третия ден от своя престой. Разходката започна от културния център за диалог „Марк Еделман“ с лекция за спасените през Втората световна война полски евреи. Учениците се запознаха с историята на Ян Карски, който посвещава живота си на съпротивата срещу Холокоста. Бях посетени знакови места – паметници на загиналите евреи и роми, както и на хората, които са им помагали по време на Втората световна война. Втората лекция се проведе в църквата „Св. Александър Невски“. Тя беше посветена на устройството на православния храм и религиозните практики в Полша. След това разходката продължи по знаменитата улица „Петровска“ – една от най-дългите пешеходни улици в света. Забележителни сгради и паметници на бележити полски писатели и композитори радваха любопитните очи на ученици и учители. След традиционния полски обяд беше време и за сериозната работа – в Музея на текстила всички се включиха в дейностите, подготвени за тях – игри и дискусии по темата на

проекта. Осмокласниците влязоха в ролята на редактори на модни и спортни списания, както и на такива, посветени на природата и обществото. Младите модели и журналисти направиха оригинални корици на списания, за които самите те бяха модели. Всяко списание разкриваше прояви на толерантност към различията. Финалният ден беше знаков за българското представяне по програмата за обмен. Координаторът на проекта г-жа Венета Велкова направи впечатляващо представяне на България с акцент върху историята, традициите и постиженията на българите през вековете. Презентацията на учениците пък беше посветена на историята, устройството и инициативите на 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“. Учениците разказаха за патрона на нашето училище, за проектите, по които се работи, както и за благотворителните ни инициативи. Блестящото представяне на Кирила, Александър, Мария, Йоана и Георги предизвика усмивки върху лицата на публиката. Българските ученици заслужиха техните аплодисменти и похвалите на учителите от различните страни. На последната официална вечеря, организирана от любезните домакини, всички деца и учители получиха подаръци. Родители, ученици и учители споделяха вълненията си от споделените преживявания. След този уникален престой всеки си тръгна по-добър и по-щастлив, отворил сърцето си за другия.

Материал, изготвен от госпожа **Венета Велкова** – координатор по Проектите и д-р **Илвие Конедарева** (учител по БЕЛ).

Космос пълен със звезди,
а под него аз и ти .
Очи, пълни със мечти и със
Надежди.
Вече напомнят само на
въздишки прежни.
Две хубави очи и две хубави
ръце .
Докосват и разтапят ме .
Две хубави ръце и две
хубави очи .

Гледат и убиват ме.
Топли устни и душа, които не
ще усетя пак.
Изгубил ги веднъж - в душата
ми ще стане мрак.
Мрак празен и нещастен,
пълна самота .
Уви, тези очи, празни са сега.
Малки точки, за които
преобърнал бих света.

Боян Петров – 11. Д. клас.

- Стихотворението на Боян е инспирирано от емблематичното Яворово „Две хубави очи“ – творческа задача, поставена от д-р Диляна Филипова.

АРТИСТИЧНА СТРАНИЧКА

Тежка е нощта
и мракът ме обхваща.
Но една малка светлинка,
държи сърцето живо.
Трудна е нощта,
а тишината смъртоносна.
Но една мъничка надежда,
държи полета на мисълта.
Тъмна е нощта,
и болна е душата.
Надеждата умира бавно,
а сърцето се предава тихо.

Ах тази нощ съдбовна, в
вечно е нейното проклятие.
И окото се пълни със сълзи,
а дишането зачестява.
А нощта продължава
да проклина
и да наказва.
Душата се разпада на парчета,
а умът не може да се събере.
Нощта е спокойна,
а сърцето умира.
Нели Христова – 10. Е. клас

*Стихотворението, което предстои да прочетете, е вдъхновено от разказа на Иван Вазов „Дядо Йоцо гледа“. Написано е през миналата учебна година 2017/2018 г., след поставена задача от госпожа **Донка Гуцова** (дългогодишен преподавател по БЕЛ) - есе на тема „За какво сме слепи днес?“. Предпочетох да напиша стихотворение, в което мога по-сбито и чувствено да предам своите мисли.*

За какво сме слепи днес?

(вдъхновено от разказа „Дядо Йоцо гледа“)

Слепи сме за всяка болка и тъга,
чувствата ни са потънали в мъгла.
Мъгла- безмилостно жестока,
изградена от лъжите на „потока“.
Защо сме чужди на този свят?
Всеки е погълнат от своя опият...
Опият- различен всеки ден,
кой от кого е по-сломен...

Днес имаме предпоставки да прогледнем,
но всъщност точно те ограничават ни
душите и „виждаме“ по-малко дори и от
слепците...

Във време бурно, революционно,
живееше един старец- сензационно.
Беше той различен и знаеш ли защо?
Сърцето му бе всевиждащо...
Да, със сърцето „гледаше“ той,
затова за мен превърна се в герой!

В срещи с видни български дейци,
„виждаше“ повече от обикновените
слепци!
Само той оцени тогава свободата,
която не оценяваме към днешна дата!

Даяна Дичкова – 12. клас.

Представяне на Михаела Бочева и нейната първа книга „Чуплив вятър“

- От кога пишеш?
- Още от втори клас. Започнах с разкази, но в седми клас преминах на стихове. В осми прописах на английски – особено в часовете с госпожа **Деси Гелева**. В последствие открих красотата на българския език и започнах да пиша и на него.
- Твоята книга е оформена професионално. Как успя да я направиш?
- Най-добрият приятел на баща ми е издател и той много хареса стиховете ми и рисунките.
- Рисунките в „Чуплив вятър“ са твои авторски. Кога усети, че имаш и тази дарба?
- Не помня. Брат ми ме вдъхнови когато бях малка. Тогава той се готвеше за художник. По-късно в ютюб попаднах на едни клипове на италианеца Marcello Barenghi. За кратко бях и в клуба, който водеше в нашето училище госпожа **Диана Соколова** по изобразително изкуство.
- Как ти хрумна заглавието?
- Стихосбирката е мислена за един определен човек, който нахлу в живота ми. Отиде си. Идеята е, че вятърът не може да бъде пречупен. Странното е, че осмислих концепцията за книгата в часовете по химия и биология.
- Към твоите интереси и таланти трябва да добавим и влечението ти към класическата музика. Кога усети, че имаш тази потребност?
- Помня, че бях на 5 години. Тогава беше първият ми урок. Когато станах 7, 8. клас за мен се превърна в удоволствие.
- Какъв тип музика обичаш?
- Харесвам джаз, класика, метъл. Конкретни изпълнители: Еминем, Заз, Рамщайн, Жлъч.
- За какво мечтаеш?
- Просто да съм щастлива!
- Имаш ли планове за следваща книга?
- Да, да, имам планове. Но няма да е скоро.
- Как се чувстваш в клуба по литература?
- Страхотни преживявания. Събираме се все пишещи и позитивни хора. Четем свои произведения и ги обсъждаме. И между другото правим Училищния вестник.
- Благодарим за отделеното време! Желаем ти успех!

Редколегия☺

Случка в кафенето (разказ)

Ранен следобед, горещо слънце палещо в чистото синьо небе и трийсет годишен мъж без много пари, но с огромното желание да се разхлади. Въпреки, че беше топло, той не си отказа от удоволствието да си извади хубавия немски тютюн и да си направи една цигарка. С чувството на непреодолима жажда и цигара в уста той се разхождаше из забързания град, увесил леко преядения си корем, в търсене на кафене, където все още нямаше дълг. След няколко минути лутане из непознатите квартали той видя едно симпатично кафене, от което излизаше сив и гъст тютюнев дим, хареса му и той влезе, преди това, обаче, не забрави да се огледа и да си хвърли фаса като после леко да го настъпи, за да угасне. След като влезе в кафенето той видя скромния му декор и мебелите, които бяха направени за всичко друго, но не и за да бъдат поставени в кафене. Бръкна си в джоба, за да се увери че няма достатъчно пари, да си купи каквото и да е и почна с хитър поглед да оглежда масите. Изведнъж обаче в цялото кафене прозвуча една хубава и гръмогласна псувня - „Ех мама ви стара бе!“. Погледа на нашия човек се обърна и се съсредоточи върху крайната маса в кафенето, където седеше друг мъж с няколко халби бири до него и с голям интерес четеше вестника. Нашия човек се усмихна и докато се приближаваше към седящия, който беше изрекъл псувнята и всъщност не беше спирал да псува, се зализа и с лека усмивка си извади столче и седна до другия мъж.

-Здравейте казвам се Ангел- каза Иван, който не искаше да разкрива името си

-Я наш човек- обърна се към Иван четящия, с видимо подправено настроение

Иван не очакваше такава реакция, затова усмивката му стана по широка.

-Аз се казвам.. ъм .. Боян- каза другия Иван, който също не пожела да разкрива името си, защото много много не искаше да бъде отъждествяван с нашите.

Те си стиснаха ръцете „Боян“ постави вестника, който до преди малко четеше настрани и почна да пие от втората халба, която все още не беше пресушена. Той веднага извика сервитьора и поръча бира и за „Ангел“, тъкмо щеше да си намери с кого да говори, а и Ангел беше добре облечен с лек тумбак, така че той очакваше накрая да си разделят цялата сметка, защото и той нямаше достатъчно пари да плати още двете бири, които поръча. И двамата се усмихваха, но когато изпиха по няколко халби станаха по разговорливи о тогава започна истинската дискусия.

- Развалиха я Българи бе!- извика Боян изтривайки леката пянка от мустаците си- Заплатите не струват, пенсиите също, президента не прави нищо! Мамата им на всичките...

- Така е, де го ..кхм. Имам предвид- ние бяхме най-великите, кви сърби, кви македонци, бе? Всичко това са българи и територии на България! Ти кво си мислиш? Че ако турците бяха нахлули при Симеон Велики нямаше да ги размажем, ли? На пух и прах да ги..- не успя да се доизкаже „Ангел“ защото

машинално ръката му подаде халбата до устата.

- Бе прав си бе! Ма не си изиграхме картите правилно, тея идиоти сърбите, дето така нагло ни обявиха война? Размахме ги и... ето го Белград и кво? Педерасите още наричащи себе си германци и австрийци ни таковат някав ултиматум. А онзи гръцки крал дето пленяваме, кво става с него. Пускаме го, защото княза ни е мухльо!

- Бе така е. Бихме ги всички там! А сега, затънали в ... да не казвам какво-прекъсва се за секунда „Ангел“, за да си допие бирата- София толкова мръсна, бе буклуци, фасове навсякъде, човек. Президента не прави нищо, премиера не прави нищо, икономиката се срива, кризис!

- Келнер още една, хайде!- се обръща „Боян“ с вик към бара- Много сме зле- с печално изражение се доизказва той- ако бях на мястото на президента щях да вдигна заплатите и да направя реформи, некви.

- Ми така е...Ама с всички тези некадърници, даже да бях аз станал президент, щях да се справя по-добре.- с нарастващ възторг каза „Ангел“

Още два часа те си говореха, за проблемите, за недостатъците и за миналото, пиеха, за да си вдъхнат повече кураж и красноречие. И вече бяха станали много добри приятели..

- Ех, тези американци бе, с парите си са ги натикали във всеки наш политик.

Трябваше руснаците...- „Ангел“ погледна „Боян“, който мълчеше и той

замълча за малко след това продължи, обаче, „Боян“

- Кхм.. запада, братче, ни е предавал и ще ни предава, а бе аз мисля че все пак

беше по-добре при..- „Боян“ също замълча, те се спогледаха и отново възцари леко неловка тишина.

Допивайки бирата си „Ангел“ се отпусна на столчето си и запя:

- Българийо, за тебе те умряха, една бе ти достойна зарад тях, и те за теб

достойни, мм.. — обаче не знаеше продължението и застана в такъв вид сякаш очакваше другия да продължи. „Боян“ също не се сещаше за продължението на нашата песен, направи се на огорчен, подпря си челото с ръката и с подправен глас също почна да пее:

- Горда-а, стра планина-а-а, до ней Дунава синей...

След това продължи „Ангел“;

- Слънце-е Тракия огрява над Пирина пламеней...

И така си пяха докато не стигнаха до припева, който не знаеха как да изпеят. Станаха от масата хванаха се за рамената и с все сила почнаха да пеят „Шуми Марица“, по точно частта, която знаеха, по едно време пеенето се превърна във викане и ги изгониха от кафенето, навън поради прекомерното проявяване на патриотизъм и двамата бяха арестувани.

Но спокойно след ден те бяха пуснати да си ходят обратно по домовете, оказа се че и двамата живеят много близо един до друг, а именно на Мюнхен Штрассе в Берлин, но при многото си прилики, главната беше, че живеят еднакво далеч от България, във всеки един смисъл.

Л. Т.

ИНТЕРВЮ С ИЛЧО МАДЖАРОВ ОТ 10. А. КЛАС

1. От колко време се занимаваш с музика?
 - Започнах да пея в четвърта група на детската градина – в хора. После първи и в етвърти клас бях в училищния хор. След това в пети клас започнах да свиря на китара. В шести написах първата си мелодия сам. От осми клас започнах да се занимавам малко по-сериозно.
2. Какво предпочиташ – да пееш или да свириш?
 - Не мога да правя едното без другото. Някак ми е празно, когато само пея без китара - и обратното.
3. Какво те вдъхновява най-много?
 - Различни неща. Понякога – от други песни, филми, стихотворения. Понякога се вдъхновявам и хора. Също така посвещавам свои песни на конкретни хора. Понякога просто ми идва музата.
4. Кое идва първо: мелодията или текста?
 - Според мен и двете имат много голямо значение и много голяма тежест. Но както и да го погледнем, за тези, които в момента слушат музика, им е по-важна мелодията, давам пример с типичните песни в момента. Текстовете им са адски безсмислени (леко, леко ти си будала...). но когато мелодията е „catchy” , т. е. когато мелодията е грабваща, текстът отива на заден план. Но за мен и двете са от изключителна важност.
5. По кое време на денонощието се чувстваш най-продуктивен?
 - Няма точно време, понякога се случва да се събудя с идея, друг път съм седял до три часа сутринта да пиша. Просто когато ми дойде муза започвам да пиша – мелодии, текстове. Може би най-продуктивен съм вечер, когато съм афектиран от нещо.
6. Имаш ли подкрепата на близките си?
 - Да, общо взето близките ми ме подкрепят, особено и семейството ми, за което съм много благодарен, радвам се, че тези хора се радват и ме подкрепат за това, което правя.
7. Как би се почувствал ако музиката не присъстваше в живота ти?
 - Не мога да си представя живот, в който музиката да не присъства. Аз всичко свързвам с нея. Мога да изкарам музика от всичко.
8. Би ли работил като професионален музикант или гледаш на това като хоби?
 - Детската ми мечта е да бъда актьор и музикант. Но с годините просто осъзнах, че това няма как да се случи, защото предпочитам да имам по-стабилна професия, на която да разчитам всеки месец и да съм сигурен, че ще получавам гарантиран доход. Това обаче не означава, че не искам да правя музика или че не искам да участвам в различни проекти като актьор и да получавам допълнителен доход от това.
9. Каква би била професията, която предпочиташ?
 - Много искам да бъда репортер. Просто не знам, винаги ми е харесвало да бъда в някое предаване като „Господари на ефира” или в новините, да правя репортажи, да обикалям страната и да търся новини. А също така и много искам да бъда учител по литература. Но както и да го погледнем – това не са достатъчни доходи и не мисля, че това ще работя това някога.

10. Значи материалната страна заема по-голямата част от живота ти?

- Живеем в свят, в който парите са на първо място. Много хора пренебрегват всяка своя мечта, за да могат да оцеляват – да си купят хляб, да изкарат средства за препитание. Така че не бих казал, че лино за мен парите са най-важното нещо, но също така не искам да правя нещата, които харесвам на всяка цена и да живея в мизерия.

11. Кое е най-важното нещо за една качествена песен?

- Първо трябва текстът и мелодията да са хубави. И да са съвместими. След това идва аранжиранието, той трябва да е изпипан доста добре, защото една песен, изсвирена само с акустична китара и една песен, изпълнена от съпровод с много инструменти, двете звучат по много различен начин.

12. Какви чувства искаш да предизвикаш у слушателите си?

- Отново зависи от песента и от това – кое ме е вдъхновило. Аз пиша когато ми е минорно, нещо, което ме е натъжило. Ако някой чуе някоя моя песен – може да му стане тъжно, както ми е било на мен. Обаче искам да правя и по-щастливи песни. Мисля, че няма конкретен стил, който предпочитам. Важен е начинът, по който си представил даден стил.

13. Какви съвети би дал за тези, които искат да се занимават с музика?

- Най-важното са текстът и мелодията. Трябва да си сигурен, че го усещаш отвътре, защото не можеш да изпълняваш песен, която просто не ти е на сърце. Или ти няма да звучиш добре, но задължително все някой ще усети, че това не е „твоята песен“.

14. Как се насочи към музиката – ти си самоучка?

- Когато бях малък, гледах един сериал по детския телевизионен канал и тогава харесвах самата банда „Jonas Brothers“. И това, че много ги харесвах ме вдъхнови да бъда музикант и актьор като цяло. По-късно намерих стара китара, която се оказа, че е била на майка ми, започнах да свиря на нея. И това ми достави удоволствие, така реших да започна сериозно да свиря.

15. Кога за пръв път осъзна, че това е твоето нещо?

- В пети и шести клас започнах да ходя на солфедж. Беше ми досадно да свиря по ноти. В шести клас дойде нов учител, който знаеше как да грабне ученика си и тогава започнах да свиря първите акорди, задълбочих познанията си за самия инструмент. Гледам да свиря повече неща ритъм-китара, а не соло.

16. Освен текстове за песни, писал ли си друг тип литература?

- Няколко пъти се опитах да напиша роман, вдъхновен от различни книги, които съм чел. Фентъзи. Опитах да пиша и разкази, но не ми се получаваше. Писал съм стихотворения и смея да кажа, че някои са наистина добри.

17. Какво е музиката за теб?

- Начин на живот. Аз не си представям живота си без музика – както вече ти казах. Всичко, свързано с нея е от значение за мен. Да слушам, да пея, да свиря. Винаги чувам музика във всичко. Може някой просто да чука по масата и аз мога да си напарвя ритъм с това.

18. Кои изпълнители смяташ, че трябва да се изучават в часовете по музика?

- БТР, „Щурците“ – но тях ги има в учебниците. „Ахат“. Има много добри съвременни изпълнители – Стефан Вълдобрев, Ед Шийрън, The Weeknd,

19. Какво мислиш за комерсиалните изпълнители?

- Честно казано, много се дрзая, защото много харесвах песните Криско – старите му песни, но сега, когато прави по-рекламни и продаваеми песни, не ми харесва. Един изпълнител трябва да изпълнява това, което му идва отвътре.
20. Каква музика слушиш?
- Всякаква.
21. Кой от съвременните изпълнители те вдъхновява най-много?
- Може би в момента няма даден изпълнител. По-скоро отделни песни ме вдъхновяват. Например на БТР „Забравената нежност“.
- 22. С коя твоя песен се гордееш най-много?
- Последната песен, която написах, мисля, че е най-добра. Защото е посветена на специален за мен човек, който ме вдъхнови. И съм щастлив!

Снимка – личен архив на Илчо Маджаров. Материала подготвиха: Гергана Кирова и
Николвта Димитрова – 10. А. клас.

Паля те с върха на пръстите
си.

Дърпам си с нежното
докосване на устните ни.
Издишам след като съм те
държала в гърдите си.

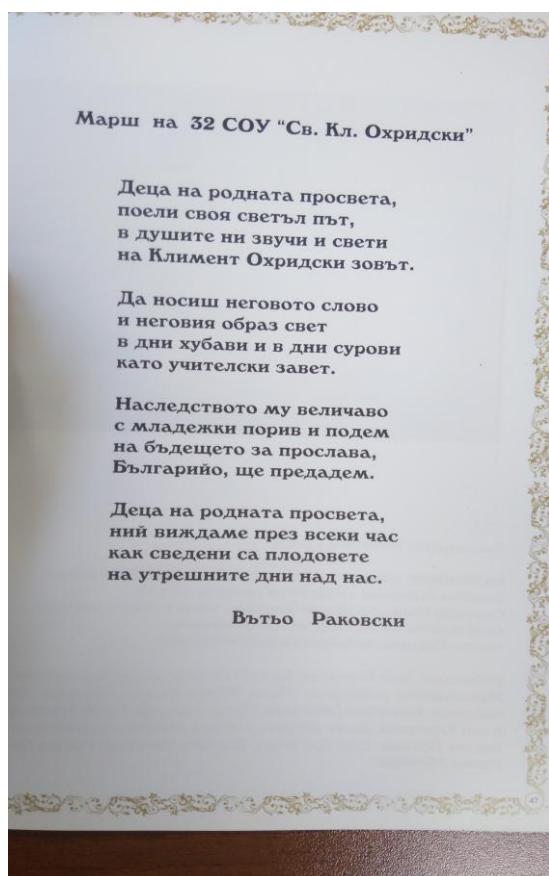
Наслаждавам ти се.
Наслаждавам ти си докрай.

И е великолепно.

Ти
Си

Моята
Цигара
Без която не мога да
започна вечерта си.

R.

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Кл. Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Любомир Тошев, Красимира Карастоянова, Румяна Богданова, Ц. Й., Т., Михаела Бочева, Емили Филипова, Николета Димитрова, Теодора Димитрова - ученици от десети клас и г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е приключен на 16. 03. 2019 г.. Главни редактори на 5. брой са: **Емили Филипова и Румяна Богданова.**

*Бяхме замислили този 5. брой като изцяло посветен на направата на вестника. Подготвихме го в края на учебната 2017/2018 г., не ни стигна времето тогава – затова част от материалите са от миналата година. Училището е страшно динамична територия и винаги има изненади и непредвидени обстоятелства. Училището не е подготовка за живота, то е самия живот, част от него. Правенето на един брой дори, също е трупане на опит, струпване и преминаване през хиляди усещания, виталитет. Очаквайте ни скоро с другия брой на нашия и Вашия вестник! Доскоро!

☺Любо ми е